

Υβ Μοντάν - Τα νεκρά φύλλα

Ω! θα ήθελα τόσο πολύ να θυμάσαι , / Τις ευτυχισμένες μέρες που ήμασταν φίλοι / Εκείνο τον καιρό που η ζωή ήταν πιο ωραία, / Κι ο ήλιος πιο λαμπερός απ' το σημερινό. / Τα νεκρά φύλλα τα μαζεύουν με το φτυάρι, / Βλέπεις, δεν ξέχασα. / Τα νεκρά φύλλα τα μαζεύουν με το φτυάρι, / Όπως τις αναμνήσεις και τις λύπες, / Κι ο βοριάς τις παρασέρνει, / Στην κρύα νύχτα της λησμονιάς. / Βλέπεις, δεν ξέχασα, / Το τραγούδι που μου τραγουδούσες. / Είναι ένα τραγούδι που μας μοιάζει, / Εσύ που μ' αγαπούσες, εγώ που σ' αγαπούσα. / Ζούσαμε κι οι δυο μαζί, / Εσύ που μ' αγαπούσες, εγώ που σ' αγαπούσα. / Αλλά η ζωή χωρίζει αυτούς που αγαπιούνται, / Πολύ απαλά, δίχως θόρυβο. / Κι η θάλασσα σβήνει πάνω στην άμμο, / Τα βήματα των χωρισμένων εραστών.

(από το ποίημα του **Ζακ Πρεβέρ**, «Τα νεκρά φύλλα», 1945)